

Madeži od črnila.

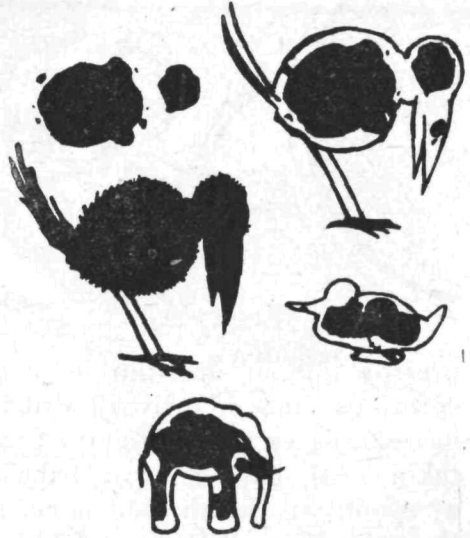
Ni lepo, če jih delate v šolski zvezek ali celo v knjigo, pa tudi kakšne neprilike imate z njimi. Če sede madež prav široko in udobno na prvo stran zvezka, ni več rešitve. Hitro ga pokrijete s pivnikom, ste pa zraven tako neprevidni, da postane zaradi tega madež še večji in se vam roga s papirja kakor pravcati parkelj. Potem potegnete iz žepa nožič ali radirko in ga drgnete, praskate, strgate, pihate in gladite z nohtom, obdelavate na vse načine, toda nič ne pomaga, madež je še vedno tu in papir pod njim jame postajati sumljivo prozoren in tanek.

Iz zvezka ali knjige je tega črnega tovariša tudi pridnih, a malo nepazljivih učencev težko odpraviti. Če pa kane na kos papirja, ki nima posebne vrednosti, nastane iz tega neprijetnega tovariša prav zabaven škratelj, ki ga lahko po mili volji izpremenite v različne fletne stvarce, v krokarja, račko, slona, miško, zmaya in kaj vem še vse.

Le oglejte si te le »packe«! Ali ni vse to zelo zabavno! Napravite madež na košček papirja (pa samo na papir, gorje vam, če ga kanete kam drugam, to bo mamica huda) in premislite, v katero sličico bi se dal najlaže preobličiti. To lahko dosežete na dva načina:

da potegnete okoli madeža okvirček (kakor na naših sličicah), ali pa da ga povečate s peresom, mu dodaste na enem oglu še malo črnila v obliki pike, četverkotnika ali ga na drugem koncu izbočite itd. Končno že pogruntate: aha, štoklja ali žaba bo nastala iz tegale.

Madeži, ki so zvezkom najbolj nevarni, to so veliki in že malce pokriti s pivnikom, dajo včasih najbolj čudne in zagonetne slike. Pa prepričajte se sami! In če se vam kateri prav dobro posreči, ga pošljite gospodu Doropoljskemu!

IVO TROŠT:

Ni v vsaki luknji raka.

Hudo je bil objesten in domišljav Gregoračev kuža Brani. Majhen, kakor ni bil rad, je nazival samega sebe kar »mi«. Vsakogar je oblajal, če se je le drznil mimo hiše — najsi po veliki cesti.

Neko dopoldne je zopet obkladal s »hov=hovi« kolesarja, ki se mu je mudilo v mesto. Obenem je tudi kazal zobe in jih zadiral v kolesarjeve hlače, mogoče tudi v bedro. Mož je brcal, podil pasjo mrcino in se branil, kakor je mogel. Ni se ga ubranil. Moral je s kolesa. Tedaj pridrvi nasproti drug kolesar. Tresk! In oba sta bila na tleh — prvi s polomljenim kolesom, drugi s pobitim nosom in opraz

skanimi rokami. Branija pa nikjer. Vname se prepir, da je drla skupaj vsa vas. Kuža je že slutil, da nekaj ne bo prav, pa jo je ubral za hišni ogel, odkoder je škodoželjno kukal, kakšen bo konec; bevsknil pa ni več niti iz daljave, zakaj kolesarja sta se ozirala, kje je oni — tretji, ki je nakuril nesrečo. Brani je stisnil rep in se previdno umaknil

v hišo za peč z zmagovito zavestjo: Zopet smo razdrli eno. E, e! Smo pa le Gregoračev kuža, ki se ne boji nikogar! Mar ne?

Kolesarja sta se v jezi razšla in srdito pogledovala proti Gregoračevemu domu, češ, le čakaj bevskac in grizun, bodo že še zapihale druge sape...

Nedolgo potem je drevil po cesti proti mestu zopet prejšnji kolesar, za njim — seveda — Gregoračev kuža Brani. Nasproti pa jima ni privozil drugi kolesar, marveč se je psu zgodila nesreča, da ga je prvi kolesar brcnil z vso silo v smrček, da je pozabil takoj svoj »mi« in svoje bahaštvo, milo zajokal in zacvilil ter jo z repom, stisnjenim med noge, pobrisal nejunaško domov pod peč. Prav nič se ni utegnil ozirati za sovražnikom, ki je zmagovito brzel po svoji poti in se mu glasno smejal, da sta tako kmalu napravila obračun za hlače in bedro.

Gregoračev Brani je nesel pobotnico domov na smrčku. Da bi je vsak ne videl in se ne norčeval iz njegove pogumnosti, je pod pečjo stisnil smrček med šapiči. Niti jesti ni mogel tiste dni. Sklenil je pa, da bo poslej puščal kolesarje na miru. — Tisto bevskanje in zaletavanje — je razlagal sam sebi — ni za nas; je le za otroke. Ni v vsaki luknji raka. Tudi vsak kolesar ne zadene vselej, kadar brca. Ali kadar zadene, to vemo »mi«, da — boli.

Nekaj o podganah.

Miši in hišne podgane so tisti glodalci, ki so človeku upravičeno najbolj zasovraženi, posebno podgane so mu vedno kaj nemili gostje v njegovi hiši. Njihovim kakor dleto ostrim zobem, ki oglodajo, ogrizejo in uničijo vse, kar jim je in kar jim ni na poti, kljubujejo samo kovine in najtrše kamenje. Njihova plezalska umetnost je občudovanja vredna, ker imajo zelo ostre kremplje in jim je tudi njihov dolg, z luskinami pokrit rep izvrstno prijemalno in opiralno sredstvo. Po svoji predrznosti, urnosti in zvijačnosti prekašajo vse druge živali enake velikosti. Vse te njihove lastnosti jih napravljajo za nevzdržne sostanovalce človeških naselbin, ker se